TBKP

TÜRKİYE BİRLEŞİK KOMÜNİST PARTİSİ

HABER BÜLTENİ

YIL:1 SAYI:37 20 MAYIS 1991

021357

GENEL BAŞKANIMIZ *DR.NİHATSARGIN*'IN ANKARA DGM'DE 10 MAYIS 1991 TARİHLİ *"SARGIN-KUTLU DAVASI"*NDA YAPTIĞI KONUŞMA

Sayın yargıçlar;

Henüz duruşmanın ilk yılındaydık. Bir talepte bulunmak üzere söz almış konuşurken aynen şöyle söylediğimi anımsıyorum: "Sayın başkan; ben idam talebi ile yargılanmaktayım. Ama ben dahil kimse ciddiye almadı bunu, gazeteler yazmadı. Onun yerine beş yüz yıl, altı yüz yıl isteniyor diye yazdılar, daha sansasyonel bularak, ben şimdiye kadar bu sonuncusu ile birlikte hayatımın onda birini tutuklu olarak geçirdim. Ama şunu da yüzde yüz biliyorum ki, onlar için olduğu gibi, bu tutukluluğum da herhangi bir mahkumiyetle sonuçlanmayacak".

Bu sözlerin üzerinden iki buçuk yıl geçti. Yanılmadığım ortada .

Bugün idamımın istendiği ceza maddesi 141 yok artık, onunla birlikte 142 ve 140 da. Sayın müdafiim Devecioğlu'nun geçen oturumdaki dikkatli ifadesini yineliyeyim ben de: Her üç madde de 12 Nisan'dan bu yana "tarihin müzesi"ndedirler artık. Onların kalkmasıyla birlikte, Savcı Nusret Demiral'in deyimiyle "asrın davası" olan bu dava da tam orta yerinden bütün iskeletiyle birlikte çökmüş bulunmaktadır. İki oturumdan beri yapılmaya çalışılan ise yalnızca bu yıkıntının nasıl kaldırılacağının uygun formülünü bulmaktan ibarettir.

Elbette bir kahin değildim ben. Ama dünyanın gidişini görüyor, ülkemizin de, ne kadar önü kesilmeye, engellenmeye çalışılırsa çalışılsın, gitmek zorunda bulunduğu mesafeyi kestiriyor, ve de kendime, partime, yolumuzun doğruluğuna ve bizimle birlikte Türkiye ve dünya demokrasi güçlerinin başarısına inanıyor, güveniyordum. Bu inanç ve güvendi bana o sözleri söyleten.

Gerçekten, kim ne derse desin, bu maddelerin kalkmasıyla sosyal mücadele tarihimizde bir yaprak çevrilmiş, bir dönem kapanmıştır. Bir yamalı bohçaya benzeyen, ilgili ilgisiz birçok konunun içine tıkıldığı, 3713 sayılı yasanın diğer maddelerinin içerdiği kaypak, gerici hükümler, böylece iktidarın 141, 142 nin hemen altında yeni yeni barajlar oluşturabilme için gösterdiği gayret ve çabalar, demokrasi güçlerinin başarısını gölgeleyemez. Tersine, yürüdüğümüz yolda yeni yeni başarılar için bizlere bir atlama taşı ve moral destek olmalıdır bu sonuç.

Çünkü bir kez daha altını çizerek belirtmek gerekir ki, bu bir lütuf değil, herşeyden önce nice acı ve özveriler pahasına gerçekleştirilen katkıların, uzun yılların birikiminin sonucudur. Ve bu o kadar böyledir ki, 141/142 kamu vicdanında, birkaç fanatiği saymazsanız, bir suç olmaktan çoktan çıkmış bulunuyordu. İktidarın yaptığı, bu fiili durumu hukukileştirmekten ibarettir, üstelik oldukça gecikmeli olarak ve elinden geldiğince gölgelemeye çalışarak.

Bir abartı tehlikesi olmaksızın rahatlıkla ifade edebiliriz ki, bu sonuca ulaşılmasında, huzurunuzdaki dava da başlıbaşına bir itici güç olarak rol oynamıştır. Yalnızca partilerimizin kararıyla dönüşümüz ve davayı tahrik edişimizi ve müdafi ve arkadaşlarımızın özverili çabalarını kasdetmiyorum,- bunların önde gelen rolü açık olmakla birlikte- bu davanın bütün taraflarının, sanığından savcısına, müdafiinden yargıcına, dinleyici ve izleyicilerine, her oturuma mutlaka katılmayı ve ilgililerle dünya kamuoyuna yansıtmayı görev bilen yabancı delegasyonundan basın mensuplarına kadar davanın bütün taraflarının bu so-

Devamı 2. sayfadan itibaren

ANKARA D. G. MAHKEMESİ'NDE 10 MAYIS 1991 GÜNÜ *SARGIN-KUTLU DAVASI*'NIN 44. DURUŞMASI YAPILDI

Ankara D. G. Mahkemesi'nde 10 Mayıs 1991 günü Sargın-Kutlu davasının 44. duruşması yapıldı.

3713 sayılı 'Terörle Mücadele Yasası' çıktıktan sonraki 2. duruşmalarında savcı, geçen oturum ara kararı gereğince verdiği mütalaada, Haydar Kutlu için, 'Atılım Dergileri'nde ve Sol Birlik Deklarasyonu'ndaki yazılarında TCK. 312. maddesine muhalefet ettiği, Dr.Ahmet Nihat Sargın için de 'Çark Başak Dergileri'ndeki yazılarında TCK.312/2. maddesine muhalefet ettiğini iddia ederek, dava dosyasındaki sözü edilen bu dergilerin okunması ve sanıkların diyeceklerinin sorulmasına ve dergiler dışındaki belgelerin okunmasından vazgeçilmesini talep etti. Duruşma savcısının bu talebine karşı yargıç, avukatlara diyeceklerini sordu. Av. Ersen Şansal, 'TCK. 141. maddesi kapsamı içinde iddianamede belirtilen diğer maddelerin değerlendirilmesi gerekir' dedi ve 312. madde için mahkemenin görevsizlik kararı vermesini ve artık DGM'nin bu davadan bütünüyle elini çekmesini talep etti. Diğer avukatlar Av. Veli Devecioğlu, Av. İnci İşbulur ve Av. Asım Kılıç görevsizlik kararı talebine katıldılar. Av. Bahri Bayram Belen ise savcının talep ettiği TCK. 312. maddesiyle, diğer 158-159. maddelerin de TCK. 141. maddesinin unsuru olarak değerlendirilmesi gerektiğini, Yargıtay içtihatlarının da bu yönde olduğu söyleyerek 3713 s.'lı yasadaki durumla TCK. 140-141-142. maddesi yürürlükten kaldırıldığından, davanın ortadan kaldırılmasına karar verilmesini istedi.

Duruşma yargıcı, duruşmaya katılan Genel Başkanımız Dr.Nihat Sargın, Genel Sekreterimiz Haydar Kutlu,Genel Yönetim Kurulu Üyelerimiz Musa Kasa ve Cihan Şenoğuz'a diyeceklerini sordu, Sargın, Kutlu ve Kasa avukatların görüşüne katıldıklarını, Cihan Şenoğuz ise "Bizler Sargın ve Yağcı'nın yanına 14 sanık olarak eklendik, bu nedenle savcı bizim için hiçbirşey söylemek gereği bile duymadı, bu eklenmeyi yasal bulmuyoruz, bu dava çağdışı bir davadır" dedi.

Mahkeme heyeti verilen 5 dakikalık aradan sonra, karar verilmek üzere dosyanın tetkike alınmasına karar verdiklerini açıklayarak, duruşmayı 10 Haziran 1991 Pazartesi günü saat 10.00' a ertelediklerini söylediler.

nuca ulaşılmasında payları büyük olmuştur. Tarihin ne garip tecellisidir ki, özellikle sayın iddiacıların ve onlar gibi davrananların, daha daha fazla suçlayabilmek için gösterdikleri aşırı gayret ve çaba, istemlerinin tam tersi sonuç vererek, bizlerin kamuoyunda çok daha büyük bir dikkat ve sevecenlikle izlenmemiz ve benimsenmemizde ağırlıklı rol oynamıştır.

Daha önceki benzeri durumlardan, bir noktada açıkça ayrılarak biz, daha baştan ve doğrudan kimliğimizi ortaya koyduktan sonra artık 141 iddiasının yeterli bir ağırlığa sahip olamayacağını farkederek bizi her ne pahasına olursa olsun kamu nezdinde suçlu kılabilmek için, sayın savcılar öylesine "mezbuhane" bir gayret içine girmişlerdi ki, sonuçta idam istemine ek olarak her ikimiz hakkında ayrı ayrı yüzlerce yıllık ceza istemiyle hazırladıkları ortak iddianamede bu suçlamaları yapabilmek için ceza yasasını olduğu kadar usul yasalarını da görmezden gelmekten, hiçe saymaktan, hatta açıkça ihlalden geri durmamışlardı.

Bugün uygun bir formül aranmasına yol açan "küsurat" işte böyle bir yasa tanımaz gayretin ürünüdür.

Yayın yoluyla işlendiği iddia edilen suçlar böyle yaratıldı. Bugün onların da önemli bir bölümü, ana iddia ile birlikte tarih müzesinde. Ama hala birkaç tane var geriye kalan ve iddia makamının mehil talebine gerekçe oluşturan.

Bunları şöyle sıralayabiliriz.

1) Çark Başak, Ocak 1985, birinci yazı, 159

2) Çark Başak, Ocak 1985, ikinci yazı, 158, 159, 312.

3) Çark Başak, Mart 1985, birinci yazı, 159,

4) Çark Başak, Mart 1985, ikinci yazı, 312

5) Çark Başak, Mart 1985, Üçüncü yazı, 158, 159,

6) Çark Başak , Ocak 1986, birinci yazı 158, 159,

7) Çark Başak, Ocak 1986, ikinci yazı, 312,

8) Çark Başak, Ocak 1986, üçüncü yazı, 158, 159,

9) Çark Başak, Mayıs 1986, birinci yazı, 158, 159,

10) Çark Başak, Haziran 1986, birinci yazı, 159,

11) Çark Başak, Ocak 1987, birinci yazı, 312,

Görüldüğü üzere 158. maddeden toplam 5, 159. maddeden 8 ve 312. maddeden 4 olmak üzere toplam 17 suçlama, 11 yazı ile ilgili olarak geriye kalmış. Suçlanan yazıların tarihleri de Ocak 1985'den başlayarak en yakın tarih olarak Ocak 1987'ye varmaktadır. Hemen belirtelim ki, iddianamenin yazılış tarihi 11 Mart 1988'dir, yani suçlanan en yakın tarihli yazıdan 1 yıl 2.5 ay sonra.

Bu en genel verileri böylece belirttikten sonra konunun daha yakından incelenmesine geçebiliriz. Öyle sanılır ve ümit edilirdi ki, oturumlar boyunca yaptığımız ısrarlı talepler ve açıklamalarımızla bu incelenmeye de gerek kalmamış olsun ve konu çoktan aydınlığa kavuşmuş bulunsun. Ancak iddia makamının mehil talebinde bulunmasından ve heyetinizce bu talebin kabul edilmiş olmasından da anlaşılmaktadır ki, konunun oturumlar boyunca süren safahatını biraz daha yakından hatırlamakta ve özetlemekte yarar var. Üstelik heyetinizin çoğunluğunun değiştiğini ve aradan uzun bir süre geçmiş olmasını dikkate alarak kısmen yineleme pahasına - kendi çerçevemle sınırlı kalmak kaydıyla da olsa bunu yapmaya çalışacağım:

* Bu konuya huzurunuzda ilk kez sorgum sırasında değinmiştim. Aynı zamanda yazılı olarak heyetinize sunduğum sorgu metninin 18-30 . sayfalarında geniş açıklama bulunmaktadır. (17. 8.1988 gün ve 7. oturum, tutanak s. 51). Bu açıklamanın çok kısa bir özetini yapmakla yetineceğim:

Söz konusu yazıların yer aldığı dergi yurt dışında yayınlanmıştır. Derginin yasadışı yollardan gizlice Türkiye'ye sokulduğu iddiasının hiçbir dayanağı gösterilememiştir. Buna karşın hakkımda 158, 159 ve 312. maddelere dayalı olarak dava ikamesi yoluna gidilmiştir.

Derginin söz konusu imzasız yazılarının tarafımdan yazıldığı ne bizzat benim tarafımdan kabul edilmiş, ne de savcılıkça bunları benim yazdığıma ilişkin bir kanıt ortaya konulabilmiştir. (Emniyette iken vaki soru üzerine benim olduğunu kabul ettiğim ve şu anda haklarındaki iddialar ortadan kalkmış bulunan iki yazı dışında).

Söz konusu dergilerin yarısı, nasıl ve ne suretle temin ve tedarik edilerek dosyaya konuldukları bir yana, hiçbir geçerliliği olmayan fotokopilerden ibarettir.

Suçlamaların bir bölümünü oluşturan 140, 158 ve 159. madde ihlali iddialarında ise, yasal zorunluluk olan izin alma yoluna gidilmemiş, daha önce başka yazılar için alınmış olan izin bunun için de yeterli sayılarak "saptırmaca"ya başvurulmuştur.

Yayın yoluyla işlendiği iddia edilerek üçte birden iki katına kadar cezaların artırılması talep edildiği halde ancak yayında cezai sorumluluk, dava açma süresi vb. konularında tek yasal kaynak ve dayanak olan Basın Kanunu hiçe sayılmıştır.

*Sorgumun tamamlanmasından sonra, 29.8.1988 gün ve 9. oturumda, başkanlıkça bana yöneltilen soruda suçlandığım bütün yazılar tek tek zikredilerek cezai sorumlusu olarak bunları kabul edip etmediğim soruldu. Yanıtım kısaca şu oldu: "Partimin genel sekreteri olarak Parti Merkez organında yayınlanan bütün yazıların, sahibi ben olup olmamam söz konusu olmaksızın hepsinin politik sorumlusu olacağım tabiidir. Ancak cezai sorumlusu olmak için o yazıları bizzat kaleme alma gereği vardır. Benim yazdığımı kabul ettiğim yazılar ise biraz önce söz konusu edilmiş bulunan yazılardı. Tutanaktan aynen devam ediyorum: "İddianamede bu yazıların ben dahil 5 kişi tarafından yazıldığı belirtildiğine göre, iddia makamı bu 5 kişinin birlikte bunları nasıl kaleme aldığını ispatla yükümlüdür, dedi. Ayrıca "bu yazıların çıktığı dergilerin asıllarının dosyaya girmesi, bunların Türkiye'ye nasıl girdiği ve dosyaya nasıl sokulduğunun belirtilmesi ve soruşturma için Adalet Bakanlığı'ndan izin alınması gerekirdi. Bu yazıların bir kısmı için ise Basın Yasasına göre zaman aşımı süresinin dolup dolmadığının araştırılması ve saptanması gerekirdi, ancak bunlar yapıldıktan sonra bana bu yazılar hakkında soru sorulması uygun olur idi, dedi". (sayfa. 62)

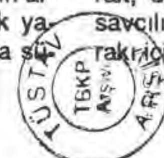
*Daha sonra, 30.12.1988 tarihli 14. oturumda söz alarak, bir oturum önce, son anda söz konusu edilerek dosyaya konduğu belirtilen Adalet Bakanlığı'ndan gönderilmiş, suçlanan yazılara ilişkin yeni düşünce örneği üzerine görüşlerimi ve talebimi açıkladım (Tutanak s. 104 ve devamı ile ertesi oturumda teypten çözülmüş olarak sunduğum tüm konuşma metninin ilk sayfası ve devamı)

Yeni düşünce örneği ve bunun önceki safahatı üzerine görüşlerimi belirttikten sonra imzası açılmış bulunan müsteşar muavininin yetkili olup olmadığının bilinmediğini ve nihayet "olur" imzası açılmış olmakla birlikte altında bir imza bulunmadığını, bu nedenle herhangi bir belge niteliği taşımadığı cihetle bu evrakın ilgili mercie iadesini talep ettim.

Oturum sonunda heyetinizin ara kararı ise dosyanın incelenmek üzere savcılık makamına tevdii oldu.

*Bundan sonraki oturum 27.1.1989 tarihlidir. Bu oturumda taleplerim hakkında heyetinizce karar verildi.

Bu karara göre: "3-sanıklardan Ahmet Nihat Sargın 30.12.1988 tarihli celsede ileri sürdüğü beyanı nazara alınarak, dava dosyasının Ankara DGM C. savcılığına tevdi olunarak, a) Hazırlık evrakında bulunan ve fotokopi şeklinde-

ki dergi ve belgelerin varsa asıllarının gönderilmesi, b) Veya bu dergi ve belgelerin asıllarına uygunluğunun onaylanması veya onaylattırılmasına, c) Hazırlık evrakı içindeki delil olarak eklenen dergi ve belgelerin nereden, ne suretle elde edildiğinin araştırılarak, bu hususun bildirilmesine" "4-...... a) Düşünce örneğinin Adalet Bakanlığı müsteşar muavini tarafından imzalandığı, b) Düşünce örneğindeki olur yazısı altında müsteşar muavininin imzasının bulunmadığı, ikinci defa temin edilen imzasız belgenin merciine iadesi gerektiği ileri sürülmüş bulunması nedeniyle mezkur evrakın merciine tevdi edilmek üzere Ankara DGM Savcılığı'na iadesine, buna göre a-İmzalı düşünce örneğinin temin edilerek, b- Düşünce örneğindeki "olur" yazısı altına müsteşar muavini tarafından imza atılabileceğine dair bir bakan olur'u mevcut ise bunun örneğinin temin edilip, bu suretle evrakının iadesinin istenmesine" karar verildi. (Tutanak s. 121)

* 22.2.1989 gün ve 16 sayılı oturumda ise Ankara GDM C. Savcılığı'ndan alınan 6.2.1989 tarih 1989/232 muh. Sayılı cevabi yazıda, dosya içinde bulunan dergi ve belgelerin asıllarının Başbakanlık ve İçişleri Bakanlığı'nda 1 adet olmaları nedeniyle temin edilemediği, dosyadaki fotokopilerin anılan yerlerden temin edildiği, bu belgelerin asıllarının uygunluğu tasdik olunarak dava dosyası ile birlikte iade olduğuna bilgi verildiği anlaşıldı... Adalet Bakanlığı Ceza İşleri Genel Müdürlüğü'nün 25.11.1988 tarihli düşünce örneğinin Adalet Bakanlığı'na gönderildiği, DGM C. Savcılığı'nın 8.2.1989 tarih, 1989/151 sayıları yazı ekinde imzalı düşünce örneği ve eklerinin gönderildiği anlaşılmakla gelen evrak keza okundu....

Gelen cevap ve okunan belgelere karşı sanıklardan Ahmet Nihat Sargın söz aldı, dosyada delil olarak ibraz edilen dergi ve belgelerin fotokopilerinin asıllarına uygun olup olmadığı hususunda nereden, ne suretle ve hangi dergilerden çıkarıldığına dair meşruhat mı verildi, yoksa mücerret aslına uygundur diyerek tasdik mi edildi, bu husus tutanağa geçirilsin dedi... Adalet Bakanlığı düşünce örneği altındaki olur imzası 24.11.1988 tarihini içermektedir. Gerçekte o imza herhalde 7.2.1989 tarihinden sonra atılmış olması lâzım gelir, bu hususun da tutanağa geçirilmesini isterim, dedi. İlaveten, kaldı ki bakanlıktan gelen cevap noksandır, zira mahkemece müsteşar muavininin olur altına imza atmaya yetkisi bulunup bulunmadığı sorulmuştur, cevabi yazıda buna açıklık getirilmemiştir, bu husus da zapta geçirilsin dedi. (Tutanak s. 126/127)

Aynı oturumda, mütaleası alınan iddia makamı: "3-Dosyaya sonradan ibraz edilen belgelerin ve dosyadaki sıhhati tartışılan diğer belgelerin mahkemenin karar aşamasında, bu belgelerin tümü itibariyle değerlendirileceği hususu dikkate alınarak, belgeler konusundaki talep ve itirazların bu belgelerin mahkemece değerlendirilmesi safhasında ele alınması"nı talep etti. (Tutanak s. 129-130).

Heyetiniz ise ara kararında: "4 Hazırlık evrakı içinde mevcut ve suç teşkil eder delilleri içerdiği ileri sürülen dergi ve belgelerin nereden, ne suretle ele geçirildikleri hususunun bildirilmesine dair 30.1.1989 tarihli müzekkeremizin bu konulara ilişkin hususlara herhangi bir cevap verilmediği anlaşıldığından aynı hususun araştırılması için yeniden DGM C. Savcılığı'na yazı yazılmasına, yazılacak müzekkereye bu konu ile ilgili olarak C. Savcılığı'nda bulunan ve delil niteliğindeki her türlü belgenin dosyaya girmesi hususunun eklenmesine, -Bir kısım suçlarla ilgili olarak Adalet Bakanlığı'ndan müsteşar muavini imzalı düşünce örneği temin edilmiş ve dosyaya ibraz edilmiş bulunması karşısında, müsteşar muavininin Bakan adına olur imzalamaya yetkili bulunup bulunmadığının bildirilmesine dair ara kararından dönülmesine, sanık Ahmet Nihat Sargın'ın bu konudaki vaki istemlerinin hüküm sırasında mahkemece değerlendirilmesine" 'Tutanak, s. 131) karar verdi.

*Bundan sonraki oturumda, dosyada bulunan ve suç teşkil ettiği ileri sürülen dergi ve belgelerin nereden, ne suretle ele geçirildiği hususunun bildirilmesine ilişkin olarak teyiden istenen bilginin geldiği görüldü. (Tutanak, s. 135).

Sanık Ahmet Nihat Sargın, okunan belgeye karşı iddianamede, hakkımızda açık bir kanıt olmadığı bu belgeyle de anlaşılmıştır. Bu belgelerin Dışişleri Bakanlığı veya Emniyet Genel Müdürlüğü'nden alınmış olduğunu daha önce belirtmiştim, gelen yanıt geçerli değildir. Sadece asıllarının Başbakanlık'ta veDışişleri Bakanlığı'nda bulunduğu belirtilmektedir. Türkiye İşçi Partisi'nin yayın organı Çark Başak faaliyetine devam etmekte olduğu bildirilmekte ise de, bilindiği gibi TİP ile TKP altı ay önce birleşmişler ve bu durumda TİP adında bir parti olmadığı gibi yayın organı da olamaz. Ayrıca gelen yanıt yazısının gerçekle ilgisi yoktur. Herhangi bir operasyon veya arama söz konusu idiyse bununla ilgili bir tutanak düzenlenmiş olması olağandır. Oysa böyle bir tutanak yoktur. Dolayısıyla söz konusu belge ve dergilerin de bu yolla elde edilmediği ve bunlara ekli herhangi bir kanıt bulunmadığı ortaya çıkmıştır. Hakkımızdaki iddianamede bu yayınların 1.5.1984 tarihinden sonraya ait olduğu ve Türkiye'de basılıp dağıtıldığı iddiası yanlış anlaşıldı. Yurtdışında basılıp Türkiye'ye gizlice sokularak dağıtılmış olduğu iddiası eski deyimiyle kavli mücerrette kalmıştır.

"Hakkımızda açılan bazı davalar nedeniyle ilgili ve yetkili makamlardan usulüne uygun ve süresi içinde izin alınmadığı, buna karşın dava açılmış olması TCK'nun 5., Basın Kanunu'nun 35. ve TCK'nun 160. maddelerine göre bu davalar fiilen düşmüştür. Mahkemece de bu şekilde kabul edilerek, düşme kararı veya tefrik edilerek düşme kararı verilmesini mahkemenizin değerlendirmesine bırakıyorum dedi" "(Tutanak, s. 135-136)

İddia makamının görüşü soruldu: Resmi belge niteliğinde olduğundan bir diyeceğim yoktur, dedi. (Tutanak, s. 136)

Heyetinizin ara kararı ise şöyle oldu: "4-Sanıklardan Ahmet Nihat Sargın'ın açılmış olan bazı kamu davalarının gerek izin alınması ve gerekse süresinde açılmamış olmaları nedeniyle bu davaların düşürülmesi veya bu davalarla ilgili belgelerin tefrikine ilişkin isteminin esas kararla birlikte değerlendirilmesine" oy birliği ile karar verildi (24.3.1989 (Tutanak, s. 139)

Sayın yargıçlar,

Şimdi o dönem gelmiş bulunuyor. 141 ve 142 artık mevcut olmadığına göre davamız şimdi, muhtelif ara kararlarında söz konusu edilen o sonuç aşamasındadır... Kısacası, suçlanan yazılarla ilgili olarak şöyle veya böyle bir karar verme durumundadır heyetiniz. Yineliyorum: Suçlanmış olduğum yazıların cezai sorumlusunun ben olduğum ispatlanmış değildir; bu yayınların Türkiye'ye gizlice sokulup dağıtıldığı ispatlanmış değildir; izne bağlı iddialarda süresi içinde geçerli bir izin alınmış değildir; fotokopilerin asıllarının her zaman karşılaştırmaya olanak verecek biçimde hangi mercide, hangi dosyada bulunduğu gösterilmiş değildir; bu davalar basın yasasına göre dava açma süresi içinde açılmış değildir.

Sayın yargıçlar,

Bütün bunları bir kez daha özellikle belirttim. Çünkü bunların hepsi, birlikte bir zihniyetin açık göstergesi durumundadır. DGM Savcılığına egemen olan adeta "yasa benim" zihniyetinin göstergesi durumundadır, hepsi de ayrı ayrı ve birlikte bu zihniyeti ifade etmektedirler.

Kararınız, bu açıdan da ilgi çekici olacaktır.

Saygılarımla.

10.5.1991

TBKP GENEL BAŞKANI
DR. NİHAT SARGIN

GENEL SEKRETERİMİZ *HAYDAR KUTLU*'NUN 10 MAYIS 1991 TARİHİNDE, ANKARA DGM'DE SÜREN "*SARGIN-KUTLU DAVASI*"NDAKİ KONUŞMASI

Sayın Yargıçlar,

Davamızın iddianamesini hazırlayan savcılardan birinin bu dava ile ilgili nitelemesi hatırlardadır. Bay savcı davamızı "asrın davası" olarak nitelemişti. Bay savcının "asrımızdan " ne anladığı yada anlamadığı iddianamede yeterince açıktı ve yalnızca Türkiye kamuoyu değil Avrupa kamuoyu da bu konuda bilgi sahibi olmuştu.Ne yazık ki böyle olmuştu. Fakat halkın deyimi ile söyleyene değil söyletene bakıldığında- ki söyleten tarihti- bu niteleme doğruydu.

Evet nihayet asrın davası sona eriyor. Başladığı gibi sona eriyor. Olağan koşullarda ve olağan hukuk mahkemesinde başlamadı bu dava. Politik bir davaydı ve olağan bir yargılama sözkonusu olmaksızın politik olarak sona erdi.

Aslına bakılırsa sorgumda da söylediğim gibi daha sorgularımızın bitiminde bu dava sona ermişti. Ondan sonra yargılama adı altında yapılan şeyler gerçekte davamızın üzerindeki politik ipoteği örtmekten, gizlemekten öteye bir anlam taşımıyordu. Ve aynı zamanda yine aynı ipotek nedeniyle ikimizin tutuklu olarak cezaevinde kalmamıza bir kılıftan başka bir şey değildi.

Gerçekten biz olağan biçimde yargılanmadık. Bir defa DGM'ler olağan yargı mahkemeleri değildir. Kuruluş gerekçesi o tarihlerde açıkca ifade edildiği gibi "komünizmle, anarşizmle, faşizmle" mücadele idi ve bu gerekçe yalanlanmadığı gibi mahkümiyetlerde kullanıldı. Bizim iddianamede de açıkca söylenmiyormuydu,"onlar barıştan, demokrasiden sözedecekler ama ne söylerlerse söylesinler onların görüşleri meşru kabul edilemez, edilmemelidir" demiyor muydu. Bunun anlamı apaçık değil midir? Biz daha yargılanmadan "sanık" değil "suçlu" kabul ediliyorduk bay savcının gözünde.

Yani bizim "komünist" olmamız suçlu olmak için yeterliydi. Bu durumda yargılama neyi ortaya çıkaracaktı? Kendimizin komünist olduğumuzu daha ilk sözlerimizde haykırdığımız bir durumda suçluluğumuz için başka ne kanıtlanacaktı. Kanıt gerekli miydi?

Gerçekten de iddia makamı bu anlayıştaydı. Delil diye bir çuval belge konulmuştu. Bunlar öylesine gayriciddiydiki bunların usule aykırı biçimde dosyaya iliştirilmesinin yanısıra suç unsuru gösterilmemiş bu belgeleri savunmamız isteniyordu. Buna defalarca itiraz ettim, avukat arkadaşlarımız itiraz ettiler. Suç unusuru gösterilmemiş bir belge nasıl delil olabilir ve biz suçlanmamış bir belgeyi nasıl savunabilirdik? Örneğin TBKP Programı delil olarak konulmuş ama hangi ibaresi, hangi satırı hangi cümlesi suç oluşturuyor ve hangi yasanın ihlali anlamına geliyor, bu söylenmemişti. Bu durum bırakalım hukuk mantığını sıradan mantığa dahi aykırıydı. Sorulduğunda iddia makamı başka söyleyebileceği bir şey olmadığı için "biz delil olsun olmasın elimize geçeni koyarız" dedi.

Bu gayriciddilik rastgele değildi, belirttiğim gibi davamızın politik karakterde olmasıyla yakından ilgiliydi. İddianamede açıkça söylendiği gibi biz esasen "düşünce" suçlusuyduk ve nasılsa mahküm olacaktık. I4I, I42. maddeler değişemez, kaldırılamazdı. DGM'ler de bunun için kurulmuş değil miydi?

Nitekim mahkeme iddiamakamının çizdiği çerçevenin dışına çıkamadı. Yaptığımız taleplerin hemen hiç biri dikkate alınmadı. Ve şimdi politik iradenin açıkca ifade ettiği gibi gerçekte suç olmadığı yerde biz 2,5 yıl özgürlüklerimizden yoksun olarak cezaevinde kaldık. Buna da şaşmadık hiç bir zaman zira DGM'ler bağımsız mahkemeler değillerdi ve olamazlardı. Bunun bir çok kanıtı var ama bir tanesi çok çarpıcı: Sayın Cumhurbaşkanının basına geçen sözleri doğruysa "onları direktif verdik biz çıkardık" dedi bizim için. Bu açıklamanın bizi ilgilendiren bir yanı yok. Zira biz suçlu olduğumuzu zaten kabul etmiyorduk. .Kimin, kimlerin gayretleri ile çıkmış olursak olalım . Kaldı ki bu gayretleri açlık grevimizle biz harekete geçirmiştik. Ne olursa olsun bu yönde gayret gösteren herkes ojektif niyetlerinden bağımsız olarak adaletin gerçekleşmesi için çaba göstermiş oldu. Ama hayrettir DGM'den, yargıçlardan tek yanıt çıkmadı, "biz bağımsız yargıçlarız, kimseden direktif almayız" denmedi.

Bu dava herkes için derslerle dolu. Burada amacımız kendimizin haklılığını başkalarının haksızlığını kanıtlamak değildir. Buna gerek bile duymayız. Zira gerçekler ayan beyan ortada. Kimin haklı çıktığı apaçık.

Ama sayın yargıçlar adalete ve tarihe karşı sorumluluğumuz var. Daha şimdiden tarihe geçmiş bir davada bu sorumluluk gereği elbette söylememiz gereken şeyler vardır. Biz bunları söyleyeceğiz, söylemeliyiz.

Dahası tarihin üstün körü bile olsa incelenmesinden çıkarılması güç olmayan bir gerçeğe inanıyorum. Tarihi yapan insanlardır ve adalet insana ilişkindir. Adil olmayan şeyleri söylemeliyiz, tarih karşısında belgelemeliyiz ki adalet denen vicdan ve kurum ortaya çıksın. Bunları söylemeliyiz kı, bir daha yapılmasın. Yoksa amacımız haklı çıkmanın tadını çıkarmak değildir. Çünkü ülkemizde insan hakları, demokrasi, hukukun üstünlüğü ve adalet için daha almamız gereken çok yol var. Bu açıdan haklı çıkmış olmak , aklanmış olmak bize ne üstünlük payesi verir, nede kendinden hoşnutluk nedeni. Ve ikinci olarak inanıyorum ki, adaleti yaratan güç yönetenler ve yargılayanlar değildir. Adalet duygusu kamu vicdanından doğar. Adalet duygusu ezilenlerin ve yargılananların feryatlarından, özgürlük çığlıklarından ve haksızlığa direnmelerinden,başkaldırmalarından doğar. Nihayet adalet konulmuş hukuktan değil fiili yada sivil hukuktan doğar ve bir hukuk normu haline gelir ve konulmuş hukuk ve yasa olur.

Demek oluyor ki,önemli olan fiili hukuku yaratmaktır.

Sayın yargıçlar, işte bu açıdan davamız önemlidir.Hem de çok önemlidir ve inanıyorum ki davamızın ülkemizde yalnızca genel olarak demokratikleşme süreçleri açısından değil özellikle sivil hukukun gelişmesi açısından oynadığı rol zaman geçtikçe daha iyi anlaşılacaktır.

Bu nedenle I4I-I42. maddeler kalktı bu dava bitti denemez. Evet şeklen bu dava bitti ve dava dosyası kapandı . Ama bu dava bitmedi daha , bitmesi I2 Eylül hukukunun bütünüyle sona ermesine bağlıdır ki ne ölçüde sona erdiği bir ölçüde de sizlerin karar gerekçelerinizde yansıyacaktır, yansımalıdır ve yansımasını istiyoruz.

Çünkü beraat değil adalet istiyoruz. Yalnız kendi şahsımız için değil halen yaşayan ve gelmiş geçmiş bütün I4I-I42 - I63 mağdurları ve bütün düşünce suçluları, politik suçlular olarak gösterilenler için adalet istiyoruz.

TÜSTAV TBKP ARŞİVİ ARŞİV
021361

Bazı zaman beraat yani aklanma adaletin tecellisi için yeterli olabilir ama bazen de yetmez, davamızda olduğu gibi. Zira esasen kamuoyu, halkımız bizi çoktandır aklamıştı, halkımızın vicdanında çoktandır aklanmıştık.

Komünistler 141 ve 142. maddelerin kalkması ile hukuken de aklandılar.

Bu yasaları kaldıran yasanın gerekçesinde ne deniyor bir bakalım: 141 ve 142. maddelerin İtalya yasalarındaki şeklinde cebir vardı bizde daha sonra bu kaldırıldı ve bu yasaların orjinalitesi bozuldu deniyor. Yani bu yasaların böylece düşüncelere uygulanır hale geldiği ifade ediliyor. Diğer yandan gerek hükümetin açıklamalarında gerekse bu yasa değişikliği nedeniyle mecliste yapılan konuşmalarda kesin bir dille "artık düşünce suçu bu değişiklikle kaldırıldı" dendi. Demek oluyor ki 141, 142 varken bu ülkede düşünce suçu varmış, aksi halde olmayan bir şey kaldırılamazdı. Onlarca yıldır komünistler, demokratlar da bu gerçeği ifade etmiyorlar mıydı?

Düşünce suçunu kabul etmenin çağ dışı hukuk anlayışı olmasının ötesinde fiili sonuçları olmuştur.

Düşüncelerden korkan bir toplumda demokrasi gelişemezdi ve gelişememiştir. Ülkenin sorunlarına köklü çözümler getirilememiştir. Sorunlarını özgürce tartışamayan bir toplum sorunlarını nasıl çözüm yolları bulabilir. İşte en çarpıcı örneği Kürt sorunudur. Kürt halkının varlığı ve özgürlükleri kabul edilmeden bu soruna barışçı, demokratik, adil bir çözüm nasıl bulunabilirdi ? Ama şimdi Körfez krizinin etkisi ile bu sorun ülkemizin de politik gündemine giriverdi. Girince de Kürt halkının varlığını kabul zorunlu hale geldi. Bir halk bir gecede doğdu. Yıllardır Kürt diye bir halk yoktur denirken Cumhurbaşkanının TV de konuşmasıyla bir gecede bir halk doğuverdi(!).

Evet gerçekler direngendir , ona gözünüzü ne kadar kapatırsanız kapatın gerçekler gene üstün gelir.

Bu iddianame bizim için aynen şöyle demiyor muydu : "Kürt halkı vardır diyerek bölücülük yaptıkları ve TCK'nun 142/3 . maddesini ihlal ettikleri görülmüştür". Eğer bu sözlerde suç varsa cumhurbaşkanı da aynı maddeyi ihlal etmiş olmuyor mu? Burada adalet var mı? Şimdi 141-142. maddeler kalktı bu iş düzeltildi diye mesele geçiştirilebilir mi? Üstelik antiterör yasasına bu hüküm taşınmışken.

Geçiştirilemez. Bu maddelerden dolayı insanlar yıllarca acı çekti. çezevlerinde, polis karakollarından , işkencelerden geçti.Evi barkı dağıtıldı, ailelerinden, çevrelerinden, yurtlarından koparıldı, işsiz bırakıldı.Bu haksızlığın hesabını kim verecektir? Bunlar unutulmalı mı, geçmişe sünger mi çekilmeli? Biz unutsak bile tarih unutmaz.

Olağanüstü bunalımlı dönemlerden geçen tek ülke bizim ülkemiz değildir.Birçok ülkede böylesi sancılı dönemlerin yaraları sarılarak gelecekte bunların tekrar yaşanması önlenmiştir. Bunun yolu bunalım dönemi hukukunu ortadan kaldırmak ve ayrımsız geniş kapsamlı bir aftır.

Ülkemizde 141-142-163 kaldırılarak gerçekten önemli bir adım atılmıştır.

Bu sonuç komünistlerin, demokrasi güçlerinin bir zaferidir. Bu sonuçta önceki düşünceleri ve bugünkü niyetleri ne olursa olsun bu maddelerin kaldırılması için çaba harcayan her kes pay sahibidir. Bugünkü hükümet de.

Ama hükümet diğer yandan eline geçen 12 Eylül'ün yaralarını sarma fırsatını bulanık ve içinde tehlikeli hükümler taşıyan antiterör yasası ve eşitsiz şartlı salıverme ile kaçırmıştır. Muhalefet ise 12 Eylül'ün yaralarını sarmak için aktif bir diyalog ve konsensüs politikası izlemek gereğini görememiş ve anti terör yasası karşısında pasif kalmıştır.

Şimdi yapılacak şey bu eşitsizliği ortadan kaldırmak ve 141 ve 142. maddelerin kalrdırılması ile ortaya çıkan çok önemli yeni duruma doğru bir yorum getirmektir. İşte bu yol fiili hukuk yoludur ve sivil toplumun en önemli özelliği de fiili hukuk yaratabilmesidir.

Fiili hukuk fiili durum demek değildir, fiili durumunların toplumda yasa koyucu ve uygulayıcıları da etkileyen bir norm haline gelmesidir.

Devlet varolduğu sürece sorunları merkezi otorite eliyle çözmek isteyecektir. Buna karşılık eğer sivil toplum varsa sivil toplum kurumları da kendi hukuklarını yaratarak devlet vesayetinden kurtularak kendi özerk alanlarını yaratırlar. Böylece merkezci güç ademi merkezci güç ile dengelenir. Ademi merkeziyetcilik ne denli güçlüyse o toplumda demokrasi de o denli sağlam ve güvencede demektir.

Bu nedenle fiili hukuk aynı zamanda yasaların toplumun sivil kurumları tarafından yorumu demektir. Yani toplum devlete şöyle diyecektir:" Evet sen şu yasayı çıkardın ama bu yasayı şöyle uygulayamazsın". Bu yorum önce toplumun demokratik kurumlarınca yapılır ve bu yorum mahkemelerin yorumuna da ışık tutar. Mahkemeler bu tür yorumlara kulakları açık olduğu ölçüde bağımsız, yüzleri devlete dönük oldukları ölçüde de bağımlıdırlar. Şeklen değil gerçekten bağımsız mahkemelerin karar gerekçeleri de fiili hukukun yaratılmasında rol oynar.

İşte bu açıdan bizim yargılanmamız bizim yarattığımız fiili durumun fiili hukuka dönüşmesinde önemli bir araç olmuştur. Bu noktaya kadar mahkeme bu dönüşmeye katılmamış tersine taleplerimize karşı çıkarak olumsuz rol oynamıştır. Fakat şimdi bir fırsat vardır.

Bunu görebilmek için mahkemenin açıldığı ilk güne dönmek gerekir. O günün gazetelerinde bir manşet vardı "Böyle Mahkeme olmaz " deniyordu. Bunu niçin demişlerdi: mahkemeye gelen sokaklar kesilmiş, izleyiciler salona alınmamış,avukatlarımız bile güçlükle girebilmişlerdi,hatta gazeteciler alınmamıştı. Polisiye önlemlerle etrafa bir terör havası estirilmişti.

Aldığı önlemlerle savcılık şunu benimsetmek istiyordu" Bu iki kişi toplum için tehlikeli kişilerdir" Bu tür önlemler hafiflemiş olsa da tahliyemize kadar sürdü.

Bu durum çok anlaşılır bir şeydi o tarihte Cumhurbaşkanı olan Evren ve Başbakan olan Özal bizi suçlu gösteren demeçler veriyorlardı. Bunlar teröristtir niçin şimdi döndüler, Türkiye'yi karıştırmak mı istiyorlar diyorlardı? Sonra ne dediler "Türkiye'de bir komünist partisi de kurulabilir"

"Onları ülkeye biz davet ettik" Kimi davet etmişlerdi, teröristleri mi ?

Ya bizim terörist olduğumuz yakıştırmaydı yada davet edilmiş olmamız ? Gerçekte her ikisi de yanlıştı. Bizzat bu iddianame bizim terörist olmadığımızı düşüncelerimizden dolayı cezalandırılmamız gerektiğini söylüyordu. Bir davet aldığımızı yalanlayan ise bizzat bugün bunu söyleyenlerin dün bizi terörist göstermeye yeltenmeleri ve hatta avukatlarımız için bunlar "aynı merkezden direktif alan bir kumpanyanın adamlarıdır" sözlerini sarfetmeleridir.

İnanırım insanların düşünceleri ve kanaatleri değişebilir. Eğer olumlu yönde değişmiş ise; dönüp de 'dün böyle diyordunuz, bugün böyle, ne değişti?' diye sormayı gerekli görmüyorum. Yapıcı olmayan bir tutum olur bu. Biz de dünkü görüşlerimizin pek çoğunu değiştirdik.

Bu böyle olmakla birlikte buradan bir ders de çıkarmak gerekir: Bir ülkede politik suç ve suçlu anlayışı varsa o durumda politik koşullar değiştiği zaman böylesine terse düşülür.

Düşünce suçu olmamalı anlayışı nihayet onlarca yıllık mücadelenin bir sonucu olarak devlet katında da egemen oldu ve bunun sonucu 141-142 ve 163. maddeler kalktı. Ama düşün-

ce suçunun olmamasının politik suç diye bir şeyin de olamıyacağı anlamına geldiği henüz anlaşılmış olmadığından Antiterör yasası hala politik suç anlayışı ile kaleme alınmıştır.

Ne var ki bu yasa bu anlayışla uygulanamaz ve uygulanmamalıdır. Zira 141 ve 142. maddelerin kaldırılması gerçekte politik suç anlayışını ortadan kaldırmıştır. Bunun böyle olduğunu anlatmak için çok çaba harcamamız, yeni sıkıntılara katlanmamız gerekecek gibi görünüyor. Ama nasıl ki düşünce suçu olmamalıdır sonucuna bunca yıl sonra vararak ülkemiz çok zaman kaybetmişse umarız ki artık çok fazla zaman kaybetmeden bu yanlış anlayışı da yıkabiliriz. Demokratik ülkelerde silaha başvurmak suçtur ama bunun hangi amaçla yapıldığı yani bir politik amacın olup olmadığı yada gerisinde politik bir örgütün varolup olmadığına bakılmamaktadır. Terörün bundan başka her yorumu antidemokratiktir ve kişinin temel haklarına saldırı getirir.

141 ve 142, 163. maddelerin kaldırıldığı durumda artık bir Kürt partisi de kurulabilir , şeriat esasını suvunan bir parti de. Yeter ki görüşlerini yasal yollarla ve barışçı biçimlerle topluma kabul ettirmeye çalışsınlar.

Bu maddelerin kalkması ile birlikte T.Ceza Kanunundaki Devlete Karşı İşlenmiş Suçlar başlığı altında yer alan maddelerin tümü yeni bir anlayışla yorumlanmak zorundadır. Zira kaldırılan maddeler Ceza Kanunundaki bu faslın temelini oluşturuyor ve diğer maddelerin uygulanmasını yönlendiriyordu. Bu maddelerin özü sınıf tahakkümünün önlenmesi falan değildi. Özü vesayetçi devlet anlayışını korumaktı. Ki bu anlayış devleti ferde karşı koruma felsefesine dayanıyordu. Bu yüzden de kırmızı ışık altında gitar çalanlar , Kibrit kutularında orak çekici andıran şekiller, 15-16 yaşınkaki M.Ç.ler devlet için tehlike görülüyordu. DİSK, Barış Derneği tehlikeli görülüyordu.

Komünizm tabusu ile birlikte yıkılan gerçekte devlet tabusu oldu. Bu nedenledir ki, Kürt sorununun özgürce ele alınmasını önleyen devletci duvar da bugün artık yoktur. Ama bu değişmeyi göremeyen devlet yetkilileri, polis şefleri, savcılar daha bir süre olacaktır. Ama ne olursa olsun artık ülkemizde de tabular bir bir yıkılmaya başlamıştır, hiç bir güç bu durumu geriye çeviremez. Bu nedenle de antiterör yasası, 141-142-163. maddeler sanki kaldırılmamış gibi uygulanamaz.

12 Eylül'ün getirdiği hukuk sistemi temelinden çatlamıştır. Böylece tüm diğer antidemokratik yasa hükümlerinin tek tek elden geçirilmesi zorunlu hale gelmiştir.

Bakınız, Anayasanın 14. maddesi cezası olmayan bur suçu tarif eder duruma gelmiştir. Yani ortada hiç bir yaptırımı olmayan bir hüküm vardır.12 Eylül 141 ve 142. maddeleri anayasaya taşımıştı ve bu hüküm ancak bu maddeler varken bir anlam ifade ederdi.

Diğer yandan Dernekler yasası da değişti. Örneğin şimdi komünizmi yayma derneği kurulabilir ama eğer siyasi partiler kanununun komünist partisini yasakladığını kabul ederseniz ortaya çarpık, daha da önemlisi komik bir durum çıkacaktır. Komünizmi yayma derneği kurabilirsiniz ama komünist partisi kuramazsınız. Böyle şey olamaz,olamıyacağı için de çarpıklık daha fazla gidemez. Siyasi Partiler Kanununun da Anayasanın da derhal değişmesi gerekir.

Sayın yargıçlar,

Ülkeye gelişimizde "dünya değişiyor, Türkiye de değişmeli, biz bu değişmede rol oynamak istiyoruz, ülkemizin 12 Eylül'ün karanlığından kurtulması, çağın gidişine ayak uydurması için köklü bir demokratik yenilenme zorunludur, bu amaçla diyalog ve konsensüs-ulusal mutabakat- zorunludur" demiştik özetle. Dünyadaki değişmeler bizi bile şaşırtacak ölçüde hızlı ve köklü oldu. Türkiye de bu değişmenin dışında kalamadı, kalamazdı. Tabular yıkıldı, kafalar değişmeye başladı.

Her yerde insanlar daha fazla özgürlük istiyor. Özgürlük, bu tılsımlı bir sözcüktür. İnsan olmayı özetler. Gerçekten de insanlık tarihi düşüncenin ve emeğin özgürlüğü için mücadele tarihinden başka birşey değildir. Nice canlar verilmiştir özgürlük uğruna. Nice şiirler, nice kitaplar yazılmış, nice türküler yakılmıştır. Bir Macar şairi aklımda kaldığı kadarıyla şöyle diyordu : "Aşkım için veririm canımı/Özgürlüğüm için ise aşkımı" (Petöfi)

Özgürlük bedel ödemeden kazanılmıyor, bu nedenle de çok değerli bir şey. Komünistler özgürlük için, daha iyi, daha insanca bir yaşam için. Mücadele ettiler hep, kavgalarının özünün bu olduğunu unuttukları noktada da hata yaptılar.Ama kimler hata yapmadı ki. Bu nedenle komünist geçmişimden onur duyuyorum. Bugünden sonra da bir komünist olarak insanın özgürce kendini ifade etmesini, bütün potansiyelleri ile gelişmesini önleyen her şeye karşı mücadele etmeyi bir varlık nedenim sayıyorum.

Evet, 141-142 kalktı ve bu dava biterken Türkiye tarihinde de önemli bir sayfa kapanıyor. Ülkemiz düşünce suçu, politik suç utancından artık kurtulabilecektir. Kendi ülkelerinde daha özgür yaşayabildiği oranda insanlarımız bu ülkeyi kendi ülkeleri olarak hissedebileceklerdir.İster Türk ister Kürt, ister Çerkez, ister Laz olsunlar. Böylece çatışmacı geleneksel kültür yerini yeni ve daha çağdaş, insanca bir kültüre bırakacaktır. Ama bu kendiliğinden olmıyacak , bundan böyle de daha çok çaba harcamamız gerekecektir. Böyle de olsa bugün bu gelişmenin önündeki engel yıkılmış,yol açılmıştır. Şimdi yapılması gereken bu yolda yürümesini bilmek ve bunu becermektir.

Her önemli tarih sayfası kapanırken insanlar bir muhasebe yapma gereğini duyarlar. Bugün varılan sonuçta yani tabuların yıkılmasında bizim de bir katkımız olduğu için bugün kendimi çok mutlu ve doymuş hissediyorum.

Tekrar etmek istiyorum ki, özgürlükler bedel ödemeden kazanılmıyor. Biz de , uzun illegal çalışma ve yaşamanın zorluklarıyla, yurt dışına sürgün yaşamının sıkıntılarıyla, gördüğümüz işkence, cezaevinde geçirdiğimiz 2,5 yılla bir bedel ödedik.

Şimdi bir sayfa kapanıken insan bir vicdan muhasebesi yapıyor. Ödediğimiz bedele hiç hayıflanmıyorum, buna değerdi. Aldığımız sonuçlarla değdi de.

Ama her kes de bu muhasebeyi yapmalı. Başta 12 Eylülcüler, işkenceciler , kendi insanlarını bir yurttaş değil devlet kulu görenler, gencecik insanlarımızı, kendi evlatlarımızı düşman sayıp, her tür işkenceyi reva görenler, birlikte ulusal kurtuluş mücadelesi verdiğimiz bir halkı, Kürt halkını yok sayanlar ve gerçekten de yoketmeye çalışanlar, 141-142 kalkmaz diyenler herkes bu mahasebeyi yapmalıdır. Tabi, siz savcılar ve siz yargıçlar da.

Beraat değil adalet istiyoruz dedim, işte istediğimiz adalet bu muhasebeden başka bir şey değildir. Eğer kararınızda bu muhasebenin izleri görülebilirse sizler de rahat uyuyabilirsiniz. Değilse inanın ki,köşenize çekilip geçmişinizi düşündüğünüz her an bu dava vicdanınızı sızlatacaktır. İnsan ömrü kısacık;hiç bir ikbal vicdan rahatlığından daha değerli olamaz.

Saygılarımla

10 Mayıs 1991

Türkiye Birleşik Komünist Partisi
Genel Sekreteri
Nabi Yağcı
(Haydar Kutlu)